

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 756/2022
07.04.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Др Драгише Б Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Даница Константиновић, адвокат у ..., против туженог АД „Инфраструктура железнице Србије“ Београд, чији је пуномоћник Светлана Стојковић Обрадовић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3303/21 од 08.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

УСВАЈА СЕ ревизија туженог.

ПРЕИНАЧАВАЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3303/21 од 08.12.2021. године и Основног суда у Новом Саду П1 220/21 од 01.10.2021. године тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи исплати за период од 01.03.2018. године до 24.05.2018. године:

а) на име трошкова за исхрану у току рада:

- за март 2018. године износ од 6.566,76 динара са законском затезном каматом од 16.04.2018. године до исплате,

- за април 2018. године износ од 5.832,62 динара са законском затезном каматом од 16.05.2018. године до исплате,

- за мај 2018. године износ од 5.037,60 динара са законском затезном каматом од 16.06.2018. године до исплате;

б) на име регреса за коришћење годишњег одмора:

- за март 2018. године износ од 1.988,89 динара са законском затезном каматом од 16.04.2018. године до исплате,

- за април 2018. године износ од 1.988,89 динара са законском затезном каматом од 16.05.2018. године до исплате,

- за мај 2018. године износ од 1.988,89 динара са законском затезном каматом од 16.06.2018. године до исплате, и да наведене износе у корист тужиље уплати доприносе за обавезно социјално осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање и Националној служби за запошљавање на дан уплате и захтев тужиље за накнаду трошкова поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужила да на име накнаде трошкова поступка исплати туженом износ од 20.404,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 220/21 од 01.10.2021. године обавезан је тужени да тужилци исплати за период од 01.03.2018. године до 24.05.2018. године на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора појединачне месечне износе са законском затезном каматом како је наведено у изреци и да досуђене износе у корист тужилце уплати надлежним фондовима доприносе за обавезно социјално осигурање и обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове поступка у износу од 60.808,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3303/21 од 08.12.2021. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против наведене другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 404. ЗПП.

Према оцени Врховног касационог суда у конкретном случају испуњени су услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), ради уједначавања судске праксе у погледу права запослених код туженог АД „Железнице Србије“ и његових правних следбеника на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је установио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог у периоду који је предмет тужбеног захтева. Тужени је у утуженом периоду примењивао КУ који је објављен у Службеном гласнику Железнице Србије АД број 24/18 дана 24.05.2018. године. Одредбом члана 94. наведеног КУ прописано је да запослени има право на трошкове за исхрану у току рада у висини од 120,00 динара, без пореза и доприноса, по радном дану, сразмерно броју радних дана проведених на раду, а чланом 95. да запослени има право на регрес за коришћење годишњег одмора у висини од 12.000,00 динара, без пореза и доприноса, који се исплаћује месечно у износу од 1.000,00 динара. Чланом 153. наведеног КУ прописано је да исти ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у службеном гласнику туженог, а да се његове одредбе које се односе на обрачун и исплату зарада, накнада зарада и других примања запослених примењују почев од исплате зараде за месец март 2018. године. Тужени је тужилци накнаду за трошкове исхране у току рада и регрес за коришћење

годишњег одмора за период од 01.03.2018. године до 24.05.2018. године исплаћивао у складу са наведеним одредбама КУ од 24.05.2018. године.

На темељу тако утврђених чињеница нижестепени судови су усвојили тужбени захтев сматрајући да се одредбе КУ од 24.05.2018. године не могу примењивати у утуженом периоду јер је чланом 197. Устава Републике Србије забрањено повратно дејство општих аката. Нижестепени судови су висину потраживања тужиоца по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за коришћење годишњег одмора утврдили у нето износама, а према параметрима из раније важећег Колективног уговора туженог („Службени гласник РС“, бр. 37/95...7/00).

Врховни касациони суд сматра да су нижестепени судови одлучујући о тужбеном захтеву погрешно применили материјално право. Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом. Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, предвиђено је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 118. тач. 5. и 6) који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Члановима 94. и 95. Колективног уговора туженог од 24.05.2018. године уговорени су износи и начин обрачуна трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за запослене код туженог, а према тим одредбама тужили су исплаћене накнаде захтеване у овој парници и за период од марта до маја 2018. године. Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови погрешно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од марта до маја 2018. године јер су ти трошкови тужили исплаћени према одредбама наведеног КУ од 24.05.2018. године.

Применом члана 165. става 2. у вези чланова 153. и 154. ЗПП обавезана је тужила да туженом накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 20.404,00 динара који се односи на награду пуномоћнику за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара и судску таксу на жалбу у износу од 2.404,00 динара. Туженом није досуђена накнада трошкова судских такси у ревизијском поступку јер захтев за накнаду тих трошкова није одређен у складу са чланом 163. ставом 2. ЗПП.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 416. става 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић